

ΔΙΑΧΥΤΗ ΤΑΞΙΚΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

ενάντια στο κεφάλαιο και το κράτος του



"Το μέλλον ανήκει σε αυτούς που προετοιμάζονται για αυτό σήμερα"

Malcolm X



*Το τέλος του «κοινωνικού κράτους»...
...και η προπαγάνδα για την ανάπτυξη τους και την επιβίωση μας
Το κράτος ασφάλειας στην καρδιά του*

*Κάλεσμα στις Επάλξεις
Στους μπουρζουάδες κριτική να κάνουμε, αυτό δεν φτάνει...
Η ατελείωτη ανατολή της αντικειμενικής συνθήκης
Η κινητικότητα στα χαρακώματα
Κλισέ και αγκυλώσεις
Είμαστε μόνο στην αρχή...*

Έγκλημα & τιμωρία, αλληλεγγύη & φόβος

Το πρόταγμα είναι ξεκάθαρο: Επίθεση!

Το τέλος του «κοινωνικού κράτους»...

...Την εικόνα αυτής της ευδαιμόνος κοινωνίας έρχονται να διαταράζουν οι νεόπτωχοι. Οι φτωχοί, μην έχοντας την δυνατότητα να καταναλώσουν, χάνουν πλέον τον οποιονδήποτε ρόλο τους στην κοινωνία... Είναι ενοχλητικοί γιατί τείνουν να υπενθυμίζουν με την ύπαρξη τους την ευθύνη των 'πετυχημένων' απέναντι σε αυτούς που αποτυγχάνουν... Ο ρόλος που κατείχαν οι φτωχοί ως εφεδρικός στρατός εργασίας παύει να υφίσταται... Αντιθέτως όσο πιο πολλούς εργαζόμενους απολύουν οι επιχειρήσεις τόσο πιο πολύ ανεβαίνει η αξία τους στο χρηματιστήριο... Ο εξοβελισμός τους στην σφαίρα του εγκλήματος είναι ένα μόνο βήμα πριν από την φυσική τους εξόντωση. Η προπαγάνδα κατά του κράτους πρόνοιας συμβαδίζει με την αύξηση των δαπανών σε μέσα καταστολής και σε φυλακές.... "η κοινωνική πολιτική πρέπει να αντισταθεί στην παθητική φτώχεια με δικαιοσύνη και αποφασιστικότητα – με τον ίδιο τρόπο που η δύση περιόρισε τον κομμουνισμό"...

...Ότι και αν εννοείται με τον όρο 'οικονομική μεγέθυνση' στην παρούσα φάση, αυτή συμβαδίζει με την αντικατάσταση των θέσεων εργασίας από την 'ευέλικτη εργασία' και της ασφαλούς εργασίας από τις συνεχόμενες συμβάσεις ορισμένου χρόνου, τις συμβάσεις έργου και τις συμβάσεις προσωρινής απασχόλησης. Επιπλέον συμβαδίζει με την περικοπή των θέσεων εργασίας, την αναδιάρθρωση και τον 'εξορθολογισμό' - που όλα, σε τελική ανάλυση συνεπάγονται τον περιορισμό των συνολικών θέσεων εργασίας...

...Το κοινωνικό κόστος τόσο του κράτους πρόνοιας όσο και της ανυπαρξίας του κράτους πρόνοιας είναι τεράστιο, αλλά το κοινωνικό κόστος ενός κράτους σε μετάβαση μεταξύ των δυο φάσεων μπορεί είτε από άγνοια είτε από ανειλικρίνεια να παρουσιάζεται ως μικρό. Μικρό πιθανόν να είναι, αλλά μόνο για μικρή περίοδο...

Z.Μπάουμαν

...και η προπαγάνδα για την ανάπτυξη τους και την επιβίωση μας

Οι πληροφορίες γύρω από την τρέχουσα συνθήκη του διεθνοποιημένου καπιταλιστικού συστήματος όπως επίσης και για χώρες υπό τη συνθήκη έκτακτης ανάγκης είναι προσιτές σε όλους. Προσιτές οι πληροφορίες επίσης για χώρες δανεισμένες από το δντ και τις πολιτικές που επέβαλαν τα κράτη τους. Παρά τις αποκλίσεις, λόγω της διαφορετικής χρονολογίας στην επιβολή της οικονομικής πολιτικής ή των διαφορετικών γεωπολιτικών συμφερόντων, αυτή η έκτακτη συνθήκη επιβάλλεται εδώ και πάνω από ένα χρόνο και από το ελληνικό κράτος, δηλαδή από τους πολιτικούς υπάλληλους και διεκπεραιωτές των αποφάσεων της διεθνοποιημένης (αλλά και της ντόπιας) οικονομικής ελίτ. Ένα κράτος όπου το παρελθόν της δανειοπολιτικής του από τις εκάστοτε κυβερνήσεις και η ιστορία του είναι γεμάτη από χρέη και πτωχεύσεις Αν συντελείται αυτό εδώ, γίνεται μέσα από την προπαγάνδα του κράτους ασφάλειας και της αναγκαιότητας εγκαθίδρυσης των χαρακτηριστικών του. Μέσα από τη ρητορική της αναγκαιότητας για τη διαχείριση της κρίσης και ως επί το πλείστον παίρνει σάρκα και οστά μέσα από το θράσος των αφεντικών, μέσα από τη βίαιη και προς τα πάνω αναδιανομή του παραγόμενου και του τοκισμένου πλούτου, μέσα από τη νομοθετική και εκ των πραγμάτων κατάργηση των κατακτήσεων και των «κεκτημένων». Η εργασιακή αναδιάρθρωση αποτελεί το υπέδαφος για την ανακατασκευή του συνόλου των ταξικών συσχετισμών και των κοινωνικών σχέσεων.

Η απαιτούμενη κοινωνική αναδιοργάνωση διαθέτει τη δική της προπαγάνδα και πάει χέρι χέρι με την επιστροφή στον εργασιακό μεσαίωνα. Όπως πριν τον εκπολιτισμό των ιθαγενών παρέλασαν οι ιεραπόστολοι με τη ρητορική του χριστιανισμού, την αλλαγή ήθους και νοοτροπίας, έτσι και τώρα οι ιεραπόστολοι του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού και του «να σώσουμε τη χώρα», κηρύσσουν την «έξοδο από την κρίση» μέσα από τα ορθόδοξα καπιταλιστικά δόγματα της ιδιωτικής επιχειρηματικότητας, της

αποδοτικότητα, της ανταγωνιστικότητας, της ανάπτυξης, της μείωσης του κρατικού παρεμβατισμού, της κατάρτησης της ισχύος δηλαδή της -καλοπληρωμένης- διαιτησίας μεταξύ εκμεταλλευτών και εκμεταλλεόμενων.

Καθώς η General Motors αγωνίζεται να μην ξεμείνει από χρήματα το ερχόμενο έτος, η κάποτε αδιανόητη προοπτική να καταθέσει αίτηση πτώχευσης φαντάζει πολύ πιο... ευνόητη... Η πτώχευση θα επέτρεπε στην G. M να υπαναχωρήσει μονομερώς από τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας που έχει υπογράψει, αρκεί να το ενέκρινε ένας δικαστής. Με άλλα λόγια, η πτώχευση θα πρέπει να χρησιμοποιηθεί για να σπάσει το ηθικό ενός από τα τελευταία ισχυρά συνδικαλιστικά σωματεία των Η.Π.Α, αφήνοντας χιλιάδες νυν και πρόην εργαζόμενους με χαμηλότερους μισθούς και συντάξεις.

S. Zizek

Κι όμως: πόσοι είναι αυτοί που πειθήνια αναπαράγουν το «επιτέλους να μπει τάξη» ή δείχνουν κατανόηση στα οικονομικά προβλήματα της εργοδοσίας τους ή βρίσκουν συνένοχα μια αλήθεια για τους εαυτούς τους ή συνήθως για τους διπλανούς τους στο «όλοι μαζί τα φάγαμε» του Πάγκαλου καταδεικνύοντας το πελατειακό κράτος; Φυσικά και πόσοι λυσσάνε στο άκουσμα αυτού και στην εικόνα του χοντρού. Πόσοι δυσφορούν απ' τις πολεμικές εξαγγελίες νέων μέτρων, πόσοι τρίζουν τα δόντια στη θέα επιφανών προσώπων...

Αυτό που έπεται, το ζοφερό μέλλον που ξορκίζουν στις ειδήσεις, έχει μια έντονη γεύση από το χτες. Πόσο άγνωστες συνθήκες είναι η ελαστική, η υποτιμημένη, η μαύρη εργασία, οι απλήρωτες υπερωρίες, οι περικοπές και γενικά οι νόμιμες παρανομίες των εργοδοτών για τα χαμηλά οικονομικά στρώματα; Τώρα με την κρίση η ασυδοσία της εκμετάλλευσης γίνεται καθεστώς για όλο και περισσότερους. Όμως τώρα, για εκείνους που ζούσαν πάντα στην αθλιότητα, για τους από κάτω, για τους υποτιμημένους, για τους απόκληρους ντόπιους και μετανάστες, οι διέξοδοι ή τα δεκανίκια επιβίωσης, αν δεν βρίσκονται στην ελευθερία που δανείζει η παρανομία, δεν φαίνονται πουθενά.

Μια γεύση που αφήνουν πίσω τους όχι μόνο οι διαχρονικές «προτάσεις» του σεβ που -στους καιρούς της έκτακτης ανάγκης και του «πατριωτικού καθήκοντος»- γίνονται ξεδιάντροπα νόμοι του κράτους, αλλά και η αριστερή-πατριωτική ρητορική περί «εθνικής ανεξαρτησίας» και πρωτοβουλιών για τη «συγκρότηση λογιστικού ελέγχου επί του ελληνικού δημοσίου χρέους» και τη ρυθμιστική διαχείρισή του. Μια ρητορική, μια ιδεολογία που πιστεύει σ' έναν καπιταλισμό με ανθρώπινο πρόσωπο, υπό κρατική-εθνική ρύθμιση. Όμως η ολοκληρωτική μορφή που τείνει ν' αποκτήσει η συνθήκη της μισθωτής εργασίας δεν αποτελεί εξιλαστήρια συνταγή. Αποτελεί την προσδοκία που επιχειρούσε πάντοτε να καρπωθεί το -κρατικό, «δημόσιο», ιδιωτικό και χρηματοπιστωτικό- κεφάλαιο μέσα από τις επιχειρούμενες σταδιακές ανακατατάξεις και, στη συγκεκριμένη ιστορική συγκυρία, μέσα σ' ένα συμυκνωμένο χρονικό διάστημα, το κάθε τμήμα, η κάθε φράξια του κεφαλαίου, προσπαθεί να επωφεληθεί στο έπακρο την εποχή της κρίσης. Είναι αλήθεια ότι για το κεφάλαιο η κρίση υπήρξε πάντοτε και ευκαιρία. Πρέπει να γίνει κατανοητή η μετάβαση από το μοντέλο του κείνσιανισμού στο μοντέλο του νεοφιλελευθερισμού, των ιδιωτικοποιήσεων, του κράτους ασφάλειας. Ότι τα μέτρα διαχείρισης του χρέους δεν έχουν καμία σχέση με το χρέος αυτό καθαυτό. Τα εργασιακά μέτρα από το διευθυντικό δικαίωμα, την ελευθερία των απολύσεων, την περικοπή των αποζημιώσεων, το μισθό της μαθητείας κτλ ως τον περιορισμό των επιδομάτων, την ιδιωτικοποίηση της ασφάλισης και το καθεστώς της ημιαπασχόλησης είναι συνταγές του νεοφιλελευθερισμού, είναι δομικές λειτουργίες αυτού του καπιταλισμού που έχει εφαρμοστεί αλλού και πλέον καθυστερημένα πρέπει να εδραιωθεί και εδώ ακόμα κι αν εξαφανιστεί το χρέος δια μαγείας. Η κριτική μας στο σύστημα, αντικρατική-αντικαπιταλιστική, λαμβάνει με σαφήνεια τη ρηξιακή απόσταση της απ' αυτήν της αντιμνημονιακής αντίστασης.

Εδώ λοιπόν που μιλάμε για διαχείριση του χρέους υπάρχουν όπως φαίνεται πολλά λεφτά για τη συμμετοχή στις επιδρομές στην Λιβύη και για τη συντήρηση των στρατευμάτων στο Αφγανιστάν. Εδώ που «οι τράπεζές μας περνάνε δύσκολες ώρες» (όπως είπε και ο δράκουλας Μητσοτάκης...) και χρηματοδοτούνται αποκάλυπτα από το υπό πτώχευση ελληνικό κράτος, εδώ η «ελληνική επιχειρηματικότητα συνεχίζει να κινείται δραστήρια στα Βαλκάνια και τη νοτιανατολική Μεσόγειο». Εδώ φιλάνθρωπες κυρίες φτιάχνουν κλινικές για τη θεραπεία ασθενειών που προκαλούν τα εργασιακά κάτεργα των επιχειρηματιών συζύγων τους. Εδώ που κάνουν ουρές συσσιτίου οι άνεργοι έξω από τις φοροαπαλλαγμένες βαθύπλουτες εκκλησίες ή έξω από τα γραφεία του οαεδ, φτιάχνουν στρατιές και κάνουν συνεχώς προσλήψεις μπάτσων και σεκιουριτάδων. Όμως εδώ είναι που δίνει και δίκιο η αριστερά στην οργή του έλληνα μικρομεσαίου που πάει στη δουλειά του και του ζητάει επίμονα ο μετανάστης στα φανάρια το πολύτιμο ευρώ του. Εδώ έχουν να ξεπλύνουν αρκετά κονδύλια για στρατόπεδα συγκέντρωσης που βαφτίζουν κέντρα προσωρινής κράτησης και χτίζουν καινούριες φυλακές υψίστης ασφαλείας. Εδώ «λεφτά υπάρχουν» για να επικηρύξουν τον Παλαικοκόστα και συντρόφους στη φυγοδικία.



..Καθώς η παραγωγή των ανθρώπινων απορριμμάτων δεν αποτελεί παρά ένα υποπροϊόν της οικονομικής ανάπτυξης, φέρει όλα τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα ενός απρόσωπου, εντελώς τεχνικού ζητήματος. Οι πρωταγωνιστές του δράματος είναι οι «όροι εμπορίου», οι «απαιτήσεις της αγοράς», οι «ανταγωνιστικές πιέσεις», τα αιτήματα της «παραγωγικότητας» ή της «αποτελεσματικότητας», που συγκυλύπτουν ή αρνούνται ρητά κάθε σχέση με προθέσεις, βούληση, αποφάσεις και ενέργειες υπαρκτών ανθρώπων με ονόματα και διευθύνσεις....

Z. Μπάουμαν

Το ζήτημα λοιπόν που τίθεται είναι να αντιληφθούμε ότι το κράτος πρόνοιας με τις αποπροσανατολιστικές παροχές του και τα αναχρονιστικά άλλοθι επιβολής του έχει πεταχτεί ήδη στα σκουπίδια. Ότι η επισφαλής, η ελαστική ή η απλήρωτη εργασία, η μισθοδοσία με κριτήρια ατομικής ανταγωνιστικότητας και αποδοτικότητας, οι επιχειρησιακές συμβάσεις έχουν ήδη από κάτω την τζίφρα του ελληνικού κράτους. Ότι ακόμα και χωρίς το νόμο, τ' αφεντικά κατέβαιναν μ' άλλο αέρα και πλέον με τον αέρα της κρίσης, αποθρασύνονται και ξηγιούνται απολύσεις, μειώσεις μισθών και ατομικές συμβάσεις. Ότι ακόμα και η ονειρώξη της ιδεολογίας για την άγρια γενική απεργία-καταλύτη δεν θα αποτελέσει το φραγμό στην ασυδοσία του κεφαλαίου και δεν θα συνεισφέρει για την επιστροφή στο λαοπλάνο κράτος πρόνοιας. Ότι όπως το στρατιωτικό πόλεμο και τις «στοχευμένες αεροπορικές επιδρομές για την εγκαθίδρυση της δημοκρατίας» ακολουθούν οι απόπειρες αναδιάταξης με καπιταλιστικούς όρους, έτσι και στον οικονομικό πόλεμο ακολουθεί η ανάπτυξη με ξεκάθαρα τραπεζιτικά, χρηματιστηριακά και νεοφιλελεύθερα κριτήρια. Ότι ο συνδικαλιστικός αγώνας κάποιων εργαζόμενων σε οποιοδήποτε τομέα μπορεί να είναι θεμιτός αλλά έχει προδιαγεγραμμένα όρια διεκδίκησης και αυτά είναι στα πλαίσια των νόμων και των μνημονίων που έχουν τη βούλα του δντ. Ότι ο αγώνας του οποιοδήποτε εργαζόμενου απέναντι στο αφεντικό του έχει τη σημασία του στον ίδιο τον τσαμπουκά, στο μοριακό της άρνησης, στο ανάστημα που ορθώνεται και δεν δείχνει κατανόηση στα προβλήματα της εταιρίας. Ότι ζωή δεν σημαίνει δυνατότητα κατανάλωσης. Τέλος, ότι απέναντι στον αγώνα για επιβίωση, απέναντι στην εγκληματοποίηση της φτώχειας και τη ρητορική της υποταγής του «3 και 60 και πάλι καλά να λες που δουλεύουμε ακόμα», δεν ξεχνάμε ότι η μισθωτή εργασία στη γλώσσα του δικού μας αυτονόητου δεν λέγεται δικαίωμα αλλά λέγεται μισθωτή σκλαβιά και αποτελεί στυγνό εξαναγκασμό. Σε αυτό το δίλημμα θα επιμένουμε και με αντεστραμμένη την αγωνία, αντί για επιβίωση να μιλάμε για ζωή. Ο πόλεμός μας να μην καθησυχάζεται. Αν μη τι άλλο, να μην αφομοιώνεται ως μια ριζοσπαστική συνιστώσα που εξυπηρετεί την ιδεοληψία της εξυγίανσης του καπιταλιστικού διεθνοποιημένου συστήματος.

Σε όλες τις χώρες το μερίδιο των κερδών στο εθνικό εισόδημα βρίσκεται σε επίπεδο υψηλού ρεκόρ, ενώ το μερίδιο των μισθών είναι σε επίπεδο χαμηλού ρεκόρ. Το πραγματικό μυστικό της προηγηθείσας ανάπτυξης είναι ότι οι καπιταλιστές έκαναν «εξόρυξη» ρεκόρ της υπεραξίας από την εργατική τάξη. Στις ΗΠΑ οι εργαζόμενοι παράγουν κατά μέσο όρο 1/3 παραπάνω από δέκα χρόνια πριν, αλλά στους μισθούς υπάρχει στασιμότητα ή μείωση σε πραγματικούς όρους. Τα κέρδη έχουν άνηση και οι πλούσιοι γίνονται ολοένα πλουσιότεροι σε βάρος της εργατικής τάξης. [...] Σε παγκόσμιο επίπεδο, τα αποτελέσματα της «παγκοσμιοποιημένης οικονομίας της αγοράς» είναι τρομακτικά. Το 2000, οι πλουσιότεροι 200 άνθρωποι είχαν τόσο πολύ πλούτο όσο και τα 2 δισεκατομμύρια των φτωχότερων. Σύμφωνα με τα στοιχεία του οηε, 1,2 δισεκατομμύρια άνθρωποι ζουν με λιγότερο από 2 δολάρια την ημέρα. Από αυτά, τα 8 εκατομμύρια άνδρες, γυναίκες και παιδιά πεθαίνουν κάθε χρόνο επειδή δεν έχουν αρκετά χρήματα για να επιβιώσουν. Ολοι συμφωνούν ότι η δολοφονία των 6 εκατομμυρίων ανθρώπων στο ναζιστικό Ολοκαύτωμα ήταν ένα τρομερό έγκλημα κατά της ανθρωπότητας, αλλά εδώ έχουμε ένα σιωπηλό Ολοκαύτωμα που σκοτώνει 8 εκατομμύρια αθώους ανθρώπους κάθε χρόνο και κανείς δεν έχει τίποτα να πει για το θέμα. Παράλληλα με την πιο φρικιά δυστυχία και τον ανθρώπινο πόνο, υπάρχει ένα όργιο επίδειξης κέρδους και πλούτου. Παγκοσμίως υπάρχουν σήμερα 945 δισεκατομμυριούχοι με συνολικό πλούτο ύψους 3,5 τρις. Πολλοί είναι πολίτες των ΗΠΑ. Ο Bill Gates έχει προσωπική περιουσία που εκτιμάται σε περίπου 56 δις. δολάρια. Ο Warren Buffet δεν είναι πολύ πίσω, με 52 δις δολάρια. Τώρα καυχούνται ότι αυτός ο πλουτισμός εξαπλώνεται και σε «φτωχότερα έθνη». Μεταξύ των υπέρ-πλουσίων υπάρχουν 13 κινέζοι, 14 ινδοί και 19 ρώσοι. Και αυτό υποτίθεται ότι είναι ένας λόγος για να γιορτάσουμε.

A. Woods

Το κράτος ασφάλειας στην καρδιά του

Το κράτος ασφάλειας μπορεί να αποδεικνύεται με τις πανταχού παρούσες στρατιές των μπάτσων, με τις αθρόες προφυλακίσεις και διώξεις, με την καταστολή και τέλος πάντων, να το πούμε κυνικά, μ' ένα κράτος σε μια πιο συνεπή λειτουργία που δεν τηρεί τα προσχήματα και δεν υπολογίζει το όποιο πολιτικό κόστος. Στην 'σχέση' μας με την εξουσία, στην σχέση αγώνα και καταστολής αλλά και εκμεταλλευτή εκμεταλλεμένου, ο συλλογισμός που βλέπει την αυθαιρεσία ως παρεκτροπή, αδυνατεί να την κρίνει ως μέσο της συνολικής πολιτικής σκοπιμότητας. Δηλαδή ως την προεργασία που απαιτείται για την όποια εξουσία ώστε να ξεμπερδεύει με τα ακανθώδη ζητήματα

Αν κάνουν κάτι οι νομικές αυθαιρεσίες, αυτό είναι να κατοχυρώνουν δικαστικά προηγούμενα και νομικά αντεπιχειρήματα. Αυτός που αντιστέκεται οφείλει να γνωρίζει τι αντιμετωπίζει, το χαρακτήρα και τις δυνατότητες του εχθρού καθώς και τις συνέπειες των επιλογών του. Οι αυθαιρεσίες όμως δεν υπάρχουν μόνο για να τριπλάρουν αυτούς που ήδη αντιστέκονται, είτε αυτοί βρίσκονται στον αγώνα για την ανατροπή είτε στον αγώνα για την επιβίωση. Οι αυθαιρεσίες προβάλλονται ως κανόνες σε αυτούς που δεν αντιστέκονται είτε γιατί αντικειμενικά δεν μπορούν να ρισκάρουν είτε απλά γιατί δεν τολμούν. Συνεπώς, αν συγκεκριμένα κομμάτια του κρατικού μηχανισμού ή και το σύνολο των αφεντικών αυθαιρετούν απέναντι σε αυτούς που αντιστέκονται είναι γιατί δεν τους υπολογίζουν στην πειθήνια δούλεψη τους, γιατί δεν θεωρούν δεδομένη την καθυπόταξή τους. Άλλωστε, στα πεδία του εφικτού ρεαλισμού και του «πάλι καλά να λες», η αυθαιρεσία είναι κανόνας και πλέον συνταγματοποιείται και, κοντός ψαλμός, θα αποτελέσει τον ίδιο το νόμο και τον τρόπο με τη βούλα. Το έμμεσο συμπέρασμα είναι να αντικρίσουμε το κράτος ασφάλειας στην καρδιά του, στα βαθύτερα συστατικά χαρακτηριστικά του: στη σχέση της μισθωτής εργασίας, στα θεμέλια του καπιταλισμού, στο αίμα μας, στα πλούτη των αφεντικών. Να καταλάβουμε ότι τα χαρακτηριστικά αυτά ταυτίζονται με τις εντολές της τρόικας, ότι δεν πρόκειται για παρεκτροπή του δημοκρατικού πολιτεύματος ή κάτι έκτακτο και πρόσκαιρο αλλά για έναν -επιλεγμένο

από τα πάνω- μονόδρομο. Δεν θα χρειαστεί και ιδιαίτερη προσπάθεια για να βρει κάποιος στο παρελθόν αρκετές συμπτώσεις από επιχειρούμενους νόμους που προΐδεάζαν για τις ορέξεις τους.

Αν υπάρχουν μπάτσοι παντού, δεν είναι μόνο για την αισθητική επιβολή του κράτους ασφάλειας, αλλά και για την ηθική επιβολή της πειθαρχίας. Η ψυχολογία της υποταγής είναι ο τρόμος. Με τον συνεχή πόλεμο «χαμηλής έντασης», με τις συνεχείς δόσεις ανασφάλειας, με επαναλαμβανόμενες απόπειρες σε καναλαρισμένες «αποδράσεις» που υπενθυμίζουν τη ματαιότητα και το αδιέξοδο και την «πολυτίμη» ιδιώτευση να αναδεικνύεται σαν πρότυπο ως η μόνη δυνατή άμυνα απέναντι στη γενικευμένη ανασφάλεια.

Η εγκληματικότητα, η παραβατικότητα και η ανομία, αφού μπορούν να αποδειχτούν με την εικόνα, θα γίνουν ακόμα περισσότερο τα μεγάλα ξόρκια της προπαγάνδας τους. Στο όνομα της καταπολέμησής τους, ασφαρίζονται οι πόρτες, παρέχεται η καθημερινή ενδοφλέβια σίτιση του έντρομου τηλεθεατή, επικηρύσσονται οι ζώνες, εκκαθαρίζονται τα γκέτο, τα σύγχρονα φασιστικά τάγματα ασφαλείας, η εμπροσθοφυλακή του καπιταλισμού σε κάθε του κρίση βγαίνει με θρασύδειλη φονικότητα στο προσκήνιο, το «υποβαθμισμένο» κέντρο και τα «επικίνδυνα» προάστια βιώνουν τη στρατιωτική κατοχή της μπατσοκρατίας.

Αν ο στρατός κάνει τώρα ασκήσεις με άτακτους όχλους, μπορεί μύχια να χαρούμε με την ψευδαίσθησή μας ότι είναι νωρίς για την εφαρμογή τους στις διαδηλώσεις. Αλλά πόσο μακριά μπορεί να φανταστεί ο καθένας τον εαυτό του, από την εικόνα τού να βρίσκεται άοπλος και να καταγγέλλει τη στρατιωτική αυτή εφαρμογή σε ένα πλήθος π.χ μεταναστών; Σε άχρηστα παραγωγικά χέρια στα σύνορα ή έξω από κλειστά εργοστάσια ή έξω από εταιρείες ντόπιων ή ξένων συμφερόντων; Υπάρχει κάποιος που να πιστεύει ότι το κεφάλαιο και το κράτος του δεν θα ξαναστήσουν, αν χρειαστεί, τα πολυβόλα στις ταράτσες της πλατείας Συντάγματος;

Δεν νοείται κράτος ασφάλειας που δεν προσδοκεί υψηλούς δείκτες ανάπτυξης. Η δομική λειτουργία του κράτους ασφάλειας είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τους χρηματιστηριακούς δείκτες. Για να νοηθεί η καπιταλιστική ανάπτυξη με τον ανταγωνιστικό τζίρο στις διεθνείς επενδύσεις, χρειάζεται να είναι τα όπλα των μπάτσων σε επιδεικτική ετοιμότητα, να επιβάλλεται το γονάτισμα των από κάτω και η προλεταριοποίηση ευρύτερων κοινωνικών στρωμάτων. Είναι καιρός ν' αντιληφθούμε ότι η ανάπτυξη, την οποία τόσο η δεξιά όσο και η αριστερά πτέρυγα του κεφαλαίου προβάλλουν σαν τη «μόνη λύση για έξοδο από την κρίση», είναι κήρυξη ταξικού πολέμου από τα πάνω προς τα κάτω, είναι εντονότερο ξεζούμισμα, πιο ξεδιάντροπο γδάρσιμο, είναι καπιταλιστική λύση σε καπιταλιστικά προβλήματα. Καιρός να βρεθεί στο στόχαστρό μας τόσο η θεωρητική απολογία όσο και οι υλικές αποτυπώσεις της ιδεολογίας της ανάπτυξης. Είναι καιρός ν' αντιληφθούμε ότι τα ποσοστά απολύσεων μεταφράζονται σε μπόνους για τα golden boys. Να καταλάβουμε ότι η ασυδοσία των αγορών, τα πρότυπα του life style, οι ανάλητοι τραπεζίτες, οι τοκογλύφοι δανειστές δεν αποτελούν ασθένειες του παγκόσμιου καπιταλισμού αλλά αντίθετα αποτελούν τη ραχοκοκαλιά, εξασφαλίζουν τη διαιώνιση και την υγεία αυτού του απάνθρωπου καθεστώτος εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Είναι καιρός λοιπόν να σκεφτούμε τι ακούμε, όπως στην περίπτωση του ζάπλουτου W. Buffet που πρόσφατα ζήτησε την αύξηση της φορολογίας των πλουσίων ενώ ευθαρσώς παράλληλα ομολογεί: «υπάρχει ταξικός πόλεμος, βέβαια, αλλά είναι η δική μου τάξη, η τάξη των πλουσίων που τον διεξάγει. Και κερδίζουμε».

*Οι φιλολογικές συζητήσεις προσβάλουν πλέον το βίωμα.
Οι μπάτσοι περνάνε έξω από το σπίτι μας. Οι αώρες έχουν και πάλι παραταχτεί.
Δεν είναι αρκετές οι όποιες νησίδες ελευθερίας.*

*Οι συμβάσεις μας έχουν γίνει το αναλγητικό δηλητήριο.
Άνευ ρίσκου, ζωή δεν ανασαίνει.*

Επίθεση σημαίνει υλική καταστροφή. Να σπάσουν τα τσιμέντα.

Να μην ανέχεται καμία γης σφραγίδα τους. Επίθεση σημαίνει σύγκρουση.

Να σκεπαστεί ο ουρανός με πέτρες βροχή και καπνούς από φωτιά.

*Και έχουμε μπροστά μας να πυρπολήσουμε όλη τη θάλασσα, την οριζόντια εξουσία,
τις αλλότριες έννοιες των λέξεων, τους απενεχοποιημένους εξαναγκασμούς.*

Και είναι απέναντι μας η πίσσα πολλών που έχουμε για προσάναμμα.

Γιατί δεν είναι μπάτσοι μόνο όσοι φοράνε στολή.

Δεν είναι μόνο δημοσιογράφοι όσοι είναι ρουφιάνοι.

Δε φοράνε όλοι οι φασίστες στοχάδια.

Δε φοράνε όλα τα αφεντικά κουστούμια.

Δε θα τελειώσουμε εύκολα, ούτε καν σε μια εποχή.

Το μονοπάτι είναι ατέρμονο και η αποφράδα νύχτα του εχθρού είναι ένας μύθος



Κάλεσμα στις Επάλξεις

Είναι ενέργειες σημαντικές όσο και αόρατες, ίδιες η μία με την άλλη που αυξομειώνονται, ανεβοκατεβαίνουν, μπαινοβγαίνουν σε τούτα τα σκοτάδια και σιγά σιγά αλλάζουν τον κόσμο από τα μέσα προς τα έξω, από τα κάτω προς τα πάνω. Η κοινωνία μόλις που υποψιάζεται το υπόγειο αυτό σκάψιμο, που ενώ δεν την πειράζει στην επιφάνεια, το φλοιό, της αλλοιώνει τα σπλάχνα. Ανάλογες με τις υπόγειες στοές είναι και οι εργασίες και τα αποτελέσματά τους. Από τα επίμονα τούτα σκαψίματα βγαίνει το μέλλον.

B. Ουγκό

στους μπουρζουάδες κριτική να κάνουμε, αυτό δεν φτάνει...

Το στρατόπεδο έχει ήδη επιλεχτεί. Δεν υπάρχει κανείς που δεν έχει αντιληφθεί τον οικονομικό πόλεμο και δεν έχει ακούσει τη ρητορική της οικονομικής τρομοκρατίας. Ενώπιον αυτής της συνθήκης αξίζει η δράση μας να εγκλωβίζεται μόνο στην ερμηνεία των γεγονότων, σε απόπειρες κατανόησης της κρίσης με χρηματιστηριακές και οικονομικές ορολογίες, στην κατάδειξη του ρόλου της Goldman Sachs και των εταίρων της, σε μια καλοπροαίρετη αντιπληροφόρηση που αποσκοπεί στην αποδυνάμωση της προπαγάνδας τους;

Ακόμα και αν πιστεύουμε ότι η κρίση δεν είναι ένα προκάτ στοιχείο «μέσα στο πρόγραμμα» της ίδιας της καπιταλιστικής μηχανής. Ακόμα και αν θεωρούμε ότι η κυριαρχία του καπιταλισμού έφτασε στον κορεσμό της, χάνοντας μέσα στον αυτοκαταστροφικό της όλεθρο την κοινωνική συναίνεση. Αρκούν κάποιες εύστοχες ακτινογραφίες αυτής της διάγνωσης ώστε να διαφωτιστούν οι καταπιεσμένοι και να γίνουν εξεγερμένοι;

Μια πρώτη σκέψη για το πώς και αν ο αγώνας διοχετεύεται και εξαντλείται σε λυρισμούς, σε κλισέ επαναστατικής φρασεολογίας ή σε ξεκάθαρα και ευκρινή κάτοπτρα: συχνά με το στοιχείο της προτροπής, με το πρόταγμα στριμωγμένο ανάμεσα σε δυο τρεις γενικόλογες λέξεις για τον επίλογο της καταγγελίας. Μια αυτοκριτική για το αν αναλογεί να δημοσιογραφούμε μόνο τις διαγνώσεις μας για την παθογένεια του συστήματος, για το πώς θα μπορούσαμε να κάνουμε μια υπέρβαση προς τη χρηστικότητα αυτών των ερμηνειών. Μια αυτοκριτική για το αν εμείς που εγκυλούμε την κοινωνία να πάρει θέση, η θέση που εμείς παίρνουμε μένει στα καλέσματα. Η αντιπληροφόρηση πρέπει να μετατραπεί σε μέσο εξόρυξης της όλο και πιο καυτής κοινωνικής λάβας. Να προπαγανδίσει πολεμικές προσκλήσεις, να μην εγκλωβίζεται στη στείρα καταγγελτική δημοσιοποίηση και καταγραφή των επιθέσεων που εξαπολύει το καθεστώς. Να εμπνέει, να διαρρηγνύει το άτρωτο προσωπείο του εχθρού, αντί να ερμηνεύει σαν θεατής τις σκοπιμότητές του. Να προτείνει τις πρακτικές εφαρμογές του αγώνα μέσα από παραδειγματικές μάχες, μέσα από την αυτοοργάνωση της ταξικής αυτοάμυνας, μέσα από το συνεχές των επιθετικών στιγμών.

Η ατελείωτη ανατολή της αντικειμενικής συνθήκης

Η διάγνωση της πραγματικότητας δεν είναι μόνο αντικείμενο δημοσιοποίησης για την αντιπληροφόρηση. Είναι κάτι παραπάνω. Είναι γνώση που μοιράζεται ο ιχνηλάτης με όλες τις προσδοκίες του για το πεδίο των μαχών. Και αυτό απέχει από την ανθρωπιστική προσφορά του κοινωνικού λειτουργού. Οι πληροφορίες για το μέγεθος και τις πτυχές της βαρβαρότητας που εκπέμπουν η χωροταξία ενός εργασιακού κάτεργου, τα σύμβολα της καπιταλιστικής κυριαρχίας και τα γεγονότα που σε κάθε περίπτωση εκπορεύονται από φυσικά πρόσωπα, πιθανότατα να έχουν ανάλογο μέγεθος με το σχεδιασμό και τη στρατηγική της επιθετικής ενέργειας εναντίον τους. Αλλά είναι αντιστρόφως ανάλογες από την απαιτούμενη θεωρητική ανάλυση και το συλλογισμό του βάλτου, μέσα στον οποίο κολυμπάει το ιδεατό για τον καταλυτικό χαρακτήρα που θα επιφέρει το αποτέλεσμα της καταστροφής. Αν αυτές οι δράσεις συγκινήσουν, δελεάσουν, αποτελέσουν την ελάχιστη σάλπιγγα της μάχης δεν είναι αδιάφορο. Η κοινωνική

συμμετοχή και η επαναοικειοποίηση των μέσων και των σκοπών είναι θεμιτές. Αλλά δεν είναι αυτοί οι παράγοντες για να ετεροκαθοριστεί, για να μετριαστεί και εντέλει να αυτοακυρωθεί το επαναστατικό εγχείρημα από την αμεσότητα και την εκρηκτική διάθεσή του. Η επανάσταση δε θα έρθει ως μάνα εξ ουρανού. Είναι απότοκο διαδοχικών βίαιων εξεγέρσεων και της παράλληλης πειραματικής λειτουργίας των προτεινόμενων κοινοτήτων. Κοινοτήτων που όταν χάνουν τον εμπόλεμο χαρακτήρα τους κινδυνεύουν να γίνουν ακίνδυνες και να εντρυφούν απλά στον εναλλακτικό τους βίο. Η επανάσταση ήταν πάντα στο εδώ και στο τώρα. Στο συνεχές, στην ίδια τη ζωή. Ο κάθε συγκεκριμένος χωροχρόνος έρχεται πάντα απρόσμενος να την ιδιοποιηθεί. Χωρίς τα προηγούμενα, απλά δεν θα υπήρχε. Η επίκληση της αντικειμενικής συνθήκης δεν δύναται πλέον να μετατρέπεται από εργαλείο σε ταφόπλακα. Η περιβόητη αντικειμενική συνθήκη έχει αποτελέσει το ιδεολόγημα που κατέψυξε μια σειρά από κοινωνικά ηφαιστεια. Η αντικειμενική συνθήκη που αποτέλεσε το πυροσβεστικό ευαγγέλιο για τα ντετερμινιστικά παραληρήματα βρίσκεται ενώπιον όλων. Πιο εμφανής και πιο προκλητική από ποτέ. Πιο ξεκάθαρη ενώπιον αυτών που ρητόρευαν για την ακαταλληλότητα κάθε προηγούμενης χρονικής-ιστορικής στιγμής και συγκυρίας.

Να μιλήσουμε λοιπόν για την τρόικα και τα ντόπια αφεντικά, για τα συμφέροντα, τα δάνεια, τους τόκους και τις επενδύσεις που έχουν να υπερασπιστούν με νύχια και με δόντια; Να μιλήσουμε για το «ελληνικό πείραμα στα πλαίσια της ευρωζώνης»; Να ξαφνιαστούμε από τη βίαιη αποδόμηση που πραγματοποιείται σε εργασιακό και κοινωνικό επίπεδο, από την ανέχεια, την καταστολή και τη βαρβαρότητα; Όποιος λέει ότι δεν άκουσε ή ότι δεν βλέπει, είναι μπάτσος ή βλαμμένος. Το ίδιο το σύστημα το ομολογεί. Το αυτονόητό τους έκανε την επανάστασή του. Τα σκυλιά τους ελεύθερα στη γειτονιά του καθένα μας κι οι καναλάρχεις να ξερνάνε προπαγάνδα πιο απροκάλυπτα από ποτέ. Το καθεστώς πετάει τα τελευταία προσώπια του αποκαλύπτοντας τον ολοκληρωτισμό του. Καταστροφή και ανάπλαση, αποδόμηση και εγκαθίδρυση. Ο πόλεμός τους -υλικός, οικονομικός, ιδεολογικός, ψυχολογικός- είναι εδώ και είναι πλέον ανοιχτός.

Τελείωσαν τα καρότα και μείνανε μόνο τα μαστίγια. Είναι αναπόδραστη ενέργεια της οικονομικής ανάπτυξης -της συνώνυμης του δείκτη επενδύσεων και του χρηματιστηριακού τζίρου- να παράγονται «περιττοί» πληθυσμοί από μετανάστες, να διογκώνονται ραγδαία οι εσωτερικοί παρίες και οι πληβίοι να πληθαίνουν. Πόσο μακριά λοιπόν από τη βιτρίνα της ευημερίας φαντάζουν τώρα τα «μακριά από εμάς», οι φαβέλες, οι συμμορίες και οι θηριωδίες των αστυνομικών στρατευμάτων; Οι γκετοποιημένες περιοχές και οι εικόνες εξαθλιωμένων καταλαμβάνουν ένα έδαφος σε πλήρη αντίθεση με την αισθητική του οχυρωμένου πλούτου, των αποστειρωμένων επιτηρούμενων δημόσιων χώρων, των λαμπερών ναών του εμπορεύματος και της κατανάλωσης. Σ' αυτόν τον επικοινωνιακό πόλεμο που επιχειρεί να επιβάλλει την εικόνα πάνω στην πραγματικότητα, ο λόγος τους εγκληματοποιεί τη φτώχεια, οργώνει το έδαφος της καπιταλιστικής ερήμου. Έτσι, τα δανεικά απορροφούνται από ληστρικούς μηχανισμούς και δίνονται στα απαιτούμενα για τη θωράκιση, σε συστήματα και σώματα ασφαλείας. Έτσι ενώ «το κράτος ξεπουλάει τα πάντα», το κράτος ασφάλειας διογκώνεται, οι μπάτσοι γίνονται όλο και περισσότεροι και ντύνονται όλο και πιο ξεδιάντροπα με τη στολή του στρατού κατοχής. Έτσι χρίζονται καινούργιες φυλακές υψίστης ασφαλείας. Έτσι οι υπουργοί κυκλοφορούν με θωρακισμένα οχήματα, οι πολιτικοί και οι εργατοπατέρες αρχίζουν να σκέφτονται καλύτερα τις δημόσιες εμφανίσεις τους. Έτσι, οι νοικοκυραίοι διπλοκλειδώνουν τις πόρτες της φυλακής που αγόρασαν με δάνεια που δε μπορούν να ξεπληρώσουν. Έτσι οι σύγχρονοι αναμεταδότες του τηλεοπτικού τρόμου, υποχείρια κάτω από το δόγμα του σοκ, γονατίζουν εκλιπαρώντας για περισσότερη ησυχία, έτοιμοι να πληρώσουν από το ροκανισμένο εισόδημά τους για τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που θα τους εξασφαλίσουν λίγη περισσότερη, ποτέ όμως αρκετή, πολύτιμη ιδιώτευση.



Το καπιταλιστικό σύστημα είναι σαν τον μάγο που δεν μπορεί πια να ελέγξει τις δυνάμεις του κάτω κόσμου, που μόνος του επικαλέστηκε με τα ζόρκια του
Κ. Μαρξ

Τα λέγαμε από καιρό, τώρα τα λόγια βαραίνουν. Ενώπιον της βίαιης επιβολής του καθεστώτος, η κοινωνική δυσφορία φορτίζεται διαρκώς. Όποιος κρίνει με απόλυτο τρόπο τη συνολική στασιμότητα ξεχνάει κάτι από την αυτοκριτική του. Η κάθε σποραδική σύγκρουση με νέους εξαναγκασμούς προκαλεί μικρές ρωγμές που πρέπει να αλληλοσυνδεθούν. Πρέπει να βρουν τα πεδία συνάντησης στους χρόνους και τους τόπους των μαχών. Πρέπει να τελειώνουμε με την ψυχολογία της αναμονής που καρτερά να εκφράσει την οργή της στην καταλληλότητα της στιγμής. Που την εναποθέτει στα απεργιακά ραντεβού ή στη συνήθεια που γαλουχήθηκε μέσα στην αοριστία της μελλούμενης μεσσιανικής στιγμής της γενικευμένης εξέγερσης. Μια τράπεζα στον δρόμο μας μπορεί να περνά και απαρατήρητη. Μία καμένη τράπεζα επισημαίνει την υλική κυριαρχία της. Οι επιθέσεις σε καταναλωτικούς ναούς, σε πολυεθνικές εταιρίες, σε μικρά και «τίμια αφεντικά», σε βιτρίνες του εμπορίου αποδομούν την υλική υπόσταση του κεφαλαίου. Απομακρύνουν τα σχέδιά τους από το απρόσφορο έδαφος. Είναι οι ορατές ρωγμές αυτές που συντελούν στις αόρατες κοινωνικές διεργασίες.

Σ' αυτό το πτωχευμένο κράτος με τους «επιτυχημένους επιχειρηματίες, εφοπλιστές, εργολάβους, εκδότες, καναλάρχες, επενδυτές...», σ' αυτήν τη «σιωπηλή» περίοδο, οι πληροφορίες σχεδόν βομβαρδίζουν. Τα λόγια της εξουσίας, η φωνή του αφέντη, φαίνεται να πέφτουν στο κενό κι οι αριστερόλογες λοβιτούρες από τα θεσμικά στόματα, από τις μιντιακές σκατόφατσες δεν πείθουν κανέναν.

Κάποιες διαδηλώσεις, κάποιες γενικές απεργίες τείνουν προς το γενικευμένο διάχυτο του Δεκέμβρη. Και ενώ το ανατρεπτικό κίνημα μοιάζει να παραμένει μουνδιασμένος παρατηρητής που τον προσπερνάνε τα γεγονότα, η κοινωνική οργή, καλώς ή κακώς, δεν δείχνει τη δέουσα περισυλλογή για να ξεροκαταπιεί ιδεοληπτικές αγκυλώσεις και εσωτερικά τραύματα. Ο κόσμος είναι ένα βραδύκαυστο φιτίλι που ασφυκτιώντας -δίχως αυτοοργανωμένες υποδομές, δίχως συνειδητό πολιτικό και στρατηγικό προσανατολισμό- αναζητά τη θυμική έκρηξή του. Όσο λοιπόν κι αν ευελπιστούμε και αν εργαζόμαστε για να βρεθούμε σε μια γενικευμένη προλεταριακή γιορτή, ακόμα και αν υπάρξει η ποθητή γενίκευση, αυτό δε συνεπάγεται ότι διασφαλίζονται τα εχέγγυα για τα πολιτικά χαρακτηριστικά που εμείς επιδιώκουμε, δε σημαίνει ότι είναι αδύνατο να εκφραστεί μια βία αδιάκριτη και άκριτη δίχως προηγούμενο: Η βία της μητρόπολης που η αγριότητα της έχει ενηλικιωθεί. Τις εκδοχές για τα μελλούμενα τις χαρακτηρίζει η αμφιθυμία, με μια πιο ρεαλιστική εκτίμηση, η ρευστότητα.

Οι αντιδράσεις, κρίνοντας από τη μαζικότητα ή την κλίμακα των ταραχών δεν είναι μικρές. Σε άλλες εποχές, σε εποχές πιο παχιές για την ελληνική δημοκρατία, θα μπορούσαν να έχουν αποτελέσει έναν ισχυρό τριγύρο για την απόσυρση νόμων και προεκλογικών προγραμμάτων ή ακόμα και να είχαν επηρεάσει τη διαδοχή του δημοκρατικού-δικομματικού πολιτικού καθεστώτος. Κοιτώντας από πιο κοντά θα λέγαμε ότι ο κόσμος που βράζει και οι ταραχές του είναι ασθενείς, ανοργάνωτες και δεν φαντάζουν ικανές ν' αντεπεξέλθουν στις βίαιες αναδιρθρώσεις της κυριαρχίας.

Η κοινωνική αλληλεπίδραση μοιάζει χαοτική, οι παραδοσιακές μορφές αγώνα και τα εργαλεία ανάλυσης των κοινωνικών-πολιτικών φαινομένων αφήνουν μια ελλειμματική και ανικανοποίητη αίσθηση. Η αποτύπωση και η ερμηνεία των γεγονότων, οι προοπτικές που ορίζονται πετσοκόβουν την ορμή μέσα από σχήματα, λέξεις, λέξεις, λέξεις.

Η πραγματικότητα δεν επιφέρει τις αλλαγές της με σταδιακές διαβαθμίσεις. Φαινομενικά μπορούμε να συνδέσουμε σε μια σειριακή τροχιά τις απεργίες, την Κερατέα, το Σύνταγμα. Ο κόσμος όμως αλλάζει ραγδαία με ταχείες μεταβολές, από σεισμούς που ανατρέπουν τα δεδομένα και μετατρέπουν τον κοινωνικό χάρτη. Αυτή είναι η μια πλευρά που δεν μπορεί να εθελουφλεί και να μην αντιμάχεται τον πόλο της συντηρητικοποίησης, που κι αυτός με τη σειρά του οργανώνεται και προχωράει με εμπροσθοφυλακή τους φασίστες: τις ξιφολόγες και τα ιδεολογικά λάβαρα του καπιταλισμού. Ένα γεγονός στις αρχές του Μάη στην οδό Ηλείου και Γ Σεπτεμβρίου ήταν αρκετό – σα σεισμική δόνηση- για να ξεβράσει στους δρόμους του κέντρου τους φασίστες, τους πατριώτες, τους θιασώτες της τάξης και της ασφάλειας. Το έδαφος υπήρξε πάντα πρόσφορο και για την λαϊκίστικη αντικαπιταλιστική ρητορική του ρατσισμού και της εθνικοφροσύνης.

Και το κράτος φροντίζει με αίμα, λάσπη και τηλετρόμο να θυμίζει ποιος είναι το αφεντικό. Ακόμα και τώρα που το αφεντικό αποδείχτηκε πλέον σάπιο, η δυνατότητα χειραφέτησης μας μέσω της καθολικής ανατροπής του, προσκρούει στην αναπαραγόμενη σκέψη ότι δίχως καπιταλισμό δεν μπορεί να υπάρξει κοινωνική οργάνωση παρά μόνο κοινωνικός αλληλοσπαραγμός. Το κεφάλαιο και το κάθε κράτος του κατέχουν τα εχέγγυα της κοινωνικής λειτουργίας. Η κυρίαρχη ιδεολογία της μεταϊδεολογικής εποχής φέρει την πρωτοκαθεδρία της αποκλειστικότητας. Ο θεός καπιταλισμός αν είναι ατελής είναι γιατί είναι ατελής ο άνθρωπος. Οτιδήποτε άλλο εκτός από την μοναδικότητα του είναι οι χαμένες ιδεολογίες του παρελθόντος, δεν είναι ανθρώπινο. Η ιδεολογία του κυνισμού στέκει θριαμβευτικά πιο πάνω από τα πάντα. Μέσα σε λίγες δεκαετίες έχουμε υποστεί την πιο μύχια κατεργασία απ' όλες τις εποχές. Την επιστήμη της φυσικής και κυρίως της ιδεολογικής καταστολής, τον κατακερματισμό της κοινότητας, την αγιοποίηση της εξατομικευσης. *Όλα αυτά δεν βρίσκονται μόνο απέναντι μας αλλά και μεταξύ μας και μέσα μας.* Το διαχωρισμένο άτομο διακατέχεται από τη διαρκή αίσθηση αυτού του βιασμού, αυτής της αδιόρατης φυλακής αλλά και της ανικανοποίητης απόδρασης. Η έλλειψη διαθεσιμότητας ακυρώνει τον όποιον εϋστοχο ή μέτριο σχεδιασμό, η έλλειψη ατομικής ευθύνης και συλλογικής συνείδησης είναι οι χειροπέδες που διατηρούν την ανοργανωσιά. Ο αυτοσαρκασμός σε αυτή την περίπτωση έρχεται να ελαφρύνει τις ενοχές. Μια ενορχηστρωμένη προπαγάνδα από τους σύγχρονους Γκέμπελς, οι εθιστικές δόσεις υπνοπαιδείας, το δόγμα του σοκ που εξαπολύεται καθημερινά μέσα από τα δελτία ειδήσεων μπορούν ν' ακυρωθούν από ένα σαμποτάζ, από μια περίεργη γενική διακοπή του ρεύματος ή από μια απροσδόκητη πτώση των πομπών. Η μιντιακή συνείδηση και οι υπαρξιακές ανασφάλειες των αγωνιστών θα λειτουργούν πάντα αντεπαναστατικά, θα είναι οι αιτίες αφοπλισμού και εθελούσιας παράδοσης ακόμα και όταν οι εχθροί θα είναι στα χέρια μας.

Το πολύμορφο σημαίνει έστω νοηματικά σύνθεση. Όσοι εξωστρεφείς πόλοι, τόσα όπλα. Όσες περισσότερες τακτικές παρέμβασης και γλώσσες προπαγάνδας γνωρίζουμε, τόσο καλύτερα. Δεν χρειάζεται ο καθένας να περπατά με την ταμπελίτσα της ειδικείας του στο κούτελο, αντιθέτως χρειάζονται πολλαπλές ειδικεύσεις δίχως καμιά από αυτές να ανταγωνίζεται για την πρωτοκαθεδρία. Άλλωστε για τη κατανομή ρόλων και επίπλαστων ταυτοτήτων έχει φροντίσει ο καπιταλισμός.

Τα τελευταία χρόνια έχουν παραχθεί -στο εσωτερικό του χώρου- ιδεολογήματα που μόνο πίσω τον πηγαίνουν. Αν βλέπουμε ορθώς την οριζόντια εξουσία γύρω μας, τις φασίζουσες συμπεριφορές, το διάχυτο ρατσισμό και κανιβαλισμό, εντέλει τη συντηρητικοποίηση της κοινωνίας, αυτό δεν είναι κριτήριο για να βαφτιστούμε αντικοινωνιστές: εξευγενισμένοι επαναστάτες που αποκηρύσσουν τα πρόσφορα πεδία των μαζικών και των ενδιάμεσων αγώνων, κόβοντας έτσι την επαναστατική μας διαθεσιμότητα από το πλαίσιο της συμβολής στην κοινωνική διαδραστικότητα. Αν πάλι ξεπερνώντας την αυτοαναφορικότητα ευελπιστούμε στην ιστορική βάση για την οποία εναποθέτουμε τη συμβολή μας στην κοινωνική ρευστότητα, δεν θα βαφτιστούμε γι' αυτό κοινωνιστές που εθελουφυλούν στην εθελοδοουλία, τη ρουφιανιά και γενικά την κοινωνική συνυπευθυνότητα. Να καρτερούμε ως άλλοι ιεραπόστολοι τη μεσσιανική επανάσταση και να φιλολογούμε με κηρύγματα για την καταλληλότητα της στιγμής, την πλειοψηφική ισχύ των μαζών και για το μεταφυσικό επαναστατικό υποκείμενο που είναι πιο κοινωνικό, πιο καταπιεσμένο, πιο νομιμοποιημένο να κάνει αυτό πρώτο την αρχή. Μόνο που η περίφημη ιστορική στιγμή είναι η ίδια η διαδικασία και όχι η προϋπόθεση. Η εξωστρεφής διαδικασία είναι σπόρος αντίστασης και διατήρησης της πίστης στο όραμα. Η μόνη προϋπόθεση υπήρξε πάντα η υποκειμενική συνθήκη για να πραγματώνει το ρου της ιστορίας στο συνεχές στο τώρα, παντού και πάντα



Σε κάθε περίπτωση η δημόσια έγγραφη 'κριτική', η εκατέρωθεν 'κριτική' πολιτικών τάσεων ή υποκειμένων εντός ή εκτός των τειχών, (που συγγέεται με την απαιτούμενη κριτική της αμοιβαιότητας και της απαιτούμενης διαφωνίας για την διαλεκτική και την βελτίωση του αγώνα) αυτή η 'κριτική' που συγκεκριμενοποιεί, που αναφέρεται αλόγιστα κατονομάζοντας πρόσωπα και χώρους, εκθέτοντας πληροφορίες από καταστάσεις και γεγονότα δεν συμβάλει και δεν νοείται να αναφέρεται ως διαλεκτική. Όχι μόνο παράγει έναν ανταγωνισμό και παράλληλους μονολόγους προς τέρψιν του θεάματος, αλλά στην ουσία του, στέκεται αλλότριος, ενάντια στην ηθική και αξιακή μας ταυτότητα. Συμβαίνει να είναι ένας λόγος αντεπαναστατικός, εγωιστικός που τροφοδοτεί με πληροφορίες και δίνει ανέλπιδη χαρά σε μπάτσους και δημοσιογράφους.

Οι πολυεθνικοί προλετάριοι, οι άνεργοι, οι ημιαπασχολούμενοι, οι παραβατικοί, οι έγκλειστοι των φυλακών, δεν διαθέτουν από την καταγωγή τους ή από τη συνειδητοποίηση της ταξικής ανισότητας και του οικονομικού πολέμου, τη θέση ή την τάξη αυτή που θα χαρακτηρίσει και θα ορίσει το επαναστατικό υποκείμενο. Η εργατίστικη αντίληψη που θέλει τον πιο εκμεταλλευόμενο προλετάριο ως τον πιο αρμόδιο επαναστατημένο, όχι μόνο είναι αναχρονιστική αλλά βαρετή για τα οφθαλμοφανή αντεπιχειρήματα. Θα μπορούσαμε όμως ρομαντικά ή μεταμοντέρνα να πιστέψουμε ότι το υποκείμενο μπορεί να είναι διαταξικό, ότι θα εισέλθουν στην τάξη των από κάτω, άτομα που θ' απαρνηθούν την τάξη τους, τα προνόμια τους, τα εχθρικά σ' εμάς συμφέροντα τους; Μια λαϊκή παροιμία λέει: αφεντικά και δούλοι ίδια σκατά γίναμε ούλοι. Η αμφισβήτηση των θεσμών είναι πλέον δεδομένη, το ζητούμενο ήταν και τώρα πιο επιτακτικά είναι η υπέρβαση της προς τη συνειδητή αντίσταση για την καθολική ανατροπή του καπιταλισμού. Όπου της γης κολασμένοι, απόκληροι και καταπιεσμένοι δε μπορεί να είναι ταυτόσημοι με τη

ριζοσπαστικοποίηση. Όπως και να έχει, μέσα στα κομμάτια των από κάτω, υπάρχει η ροπή, το άμεσο βίωμα, και εκεί βρίσκεται το γόνιμο έδαφος όπου θα προκύψουν και οι συμμαχίες μας. Όμως, οι επιλογές, οι ιδέες και ο τρόπος ζωής αν δεν καθορίζονται και δεν αυτοπροσδιορίζονται μέσα από το σκοπό της κατάργησης των τάξεων, τότε δεν προωθούν προς τον επαναστατικό ορίζοντα. Αν η συνειδητή επιλογή και ατομικότητα είναι η αφετηρία, τότε η συλλογική συνείδηση για την κατάργηση των επιβεβλημένων κοινωνικών και ταξικών ρόλων -μέσα από τη πάλη των τάξεων- είναι ο σκοπός.

Δεν υπάρχουν ελεύθεροι άνθρωποι όταν ανακαλύπτουν την απουσία της ελευθερίας. Υπάρχουν δούλοι φοβισμένοι ή υποτακτικοί και δούλοι που απελευθερώνονται, κάθε στιγμή που εξεγείρονται στα υλικά και πνευματικά δεσμά τους. Δούλοι που δεν βρίσκουν χαρές στη σκλαβιά τους, που δεν χρωματίζουν τις αλυσίδες τους. Μέσα στην αρρώστια του καπιταλιστικού υπάρχοντος, ο κάθε υγιής αναζητάει, σχεδιάζει την ατομική απόδρασή του, εξελίσσεται ως άλτης για τους καινούριους φράχτες. Αυτό όμως δεν τον κάνει ελεύθερο. *Ανασαινούμε καλύτερα στη «χώρα» του εγκλήματος, στο ποινικό αδίκημα της ζωής, στην έφοδο προς τον ουρανό. Η φυλακή ωστόσο παραμένει για όλους, η σκιά της μας σκεπάζει καθημερινά.* Παραμένουμε υπομονετικοί στο αρχικό ένστικτό μας. Ανώνυμοι και ασύδοτοι, χωρίς προσωπικές οπασίες ή ψευδαισθήσεις, στο πρώτο σχέδιο για το συνολικό της γκρέμισμα και την αναγκαιότητα του συλλογικού ανατρεπτικού σχεδίου και χάραξης της πορείας μας πέρα από τα συντρίμια.

Αυτή η προοπτική δεν δύναται πλέον να ετεροκαθορίζεται από ιδεολογήματα, εσωτερικές αγκυλώσεις, μηρυκαστικές κλισέ φρασεολογίες και την κριτική σκέψη κολλημένη στη συνθηματολογία. Τα δίλημματα (καλοί-κακοί, αθώοι-ένοχοι) από τα πάνω δεν μας αγγίζουν και ούτε πρέπει να τα αναπαράγουμε. Από εμάς για εμάς, για την τάξη των από κάτω, των καταπιεσμένων, της κοινότητας των εξεγερμένων, το δίλημμα είναι δικό μας: *ή θα παραμείνουμε στην πεπατημένη, να λέμε αυτόρεσκα ότι είμαστε τα ευαίσθητα νεύρα του κοινωνικού σώματος, επειδή αντιδράμε κάθε φορά που το χτυπάνε. Η διεκδικούμε την ακεραιότητά μας και αρχίζουμε να συμπεριφερόμαστε σαν υπαρκτό οργανωμένο επαναστατικό κίνημα.* Υπερβαίνοντας τους προδιαγεγραμμένους φαύλους κύκλους, το συναισθηματικό γνώμονα, το «πάμε και βλέπουμε», τη θεολογία του αυθόρμητου, την επαναληπτική συνήθεια, με βασική προσδοκία να περπατήσουμε προς μία σπειροειδή τροχιά.

Η οργάνωση και η συλλογικοποίηση του αγώνα ξεκινάει από την ατομική ανάληψη ευθυνών και δεσμεύσεων και πραγματώνεται με την εξωστρέφεια των συνθέσεων της και της εντατικοποίησης τους. Εν αντιθέσει με το συλλογικό χωνευτήρι, δεν επιζητούμε την κεντρική κομμούνα αλλά κομμούνες παντού. Οι υποδομές δε βρίσκονται στο στεγανό οικοδόμημα. Η ουσία τους βρίσκεται στην κίνηση και την άντληση μέσα απ' αυτήν εμπειρικών εφεδρειών και στρατηγικής κατεύθυνσης. Η συνοχή δεν έγκειται στην ταύτιση της αιχμής, στην συνυπογραφή και τη συνδιαμόρφωση. Η σφοδρότητα και η ποσότητα από μόνες τους δεν είναι αρκετές. Η ωθρότητα και η επιλεκτικότητα του ποιοτικού καταλύτη είναι άχρηστες. Αν θέλουμε λοιπόν να είμαστε πολιτικά υποκείμενα πρέπει να συμπεριφερθούμε και αναλογικά της εποχής μας ως πιο υπεύθυνα ιστορικά υποκείμενα. Να καλέσουμε, να παρέμβουμε, να συναντηθούμε, να εμπλακούμε, να ρισκάρουμε, να επιτεθούμε. Δεν είμαστε ούτε κοινωτιστές ούτε αντικοινωνιστές, ούτε αθώοι ούτε ένοχοι, ούτε θιασώτες ούτε αντιθιασώτες, ούτε παραγωγοί ούτε θεατές του θεάματος. Ο κόσμος δεν είναι το indymedia και ο αγώνας δεν είναι πασαρέλα. Δεν κάνουν τα όποια μέσα τους επαναστάτες. Οι πράξεις δεν μιλάνε από μόνες τους. Συμβαίνει η φωτιά να κάψει μόνο εσένα και το μελάνι να λιμνάζει μέσα στα χέρια σου. Τα μέσα από μόνα τους δυστυχώς παράγουν και μια εφήμερη εικόνα. Εμείς τους δίνουμε νόημα, προσανατολισμό και υπόσταση. Εμείς τους δίνουμε τη διαχρονικότητα που τους αναλογεί.

Εδώ το κάθε πολιτικό υποκείμενο οφείλει να λειτουργήσει οργανικά. Ο καθένας με την παρέα του, με τους πολιτικά οικείους του, να δημιουργήσει ζωντανές εστίες. Η κάθε μάχη ενδυναμώνει και ενδυναμώνεται από την αλληλοτροφοδοσία, από τη σύνθεση του ετερόκλητου βιτρώ που το κάθε ένα κομμάτι διατηρεί την ιδιαιτερότητα του χρώματος και της αιχμής του. Η ευθύνη μας δεν αυτοϊκανοποιείται στην επιβεβαίωση της ύπαρξής μας άλλα στη συμμετοχή, την αυτενέργεια και την πραγματική επικινδυνότητα που μπορεί να διαθέσει προς την καθολική ανατροπή του συστήματος. Δεν αρκεί το δικίο μας για να δικαιώσει τις προθέσεις μας.

Είμαστε μόνο στην αρχή...

...και αναλογεί η στιγμή για να υπερβούμε τις αντανακλαστικές αντιδράσεις. Να γίνουμε πιο εύστοχοι και πιο διορατικοί, ώστε να αποφύγουμε τα πυροσβεστικά αναχώματα, το πολιτικό καναλάρισμα και την αφομοίωση των θεαματικών πτυχών του χαρακτήρα μας. **Ο πόλεμος είναι κομμάτι της ζωής**, το μονοπάτι μας είναι ατέρμονο και αυτό που έχει σημασία είναι ο ίδιος ο αγώνας. Μη μας πλανά ο μύθος της αποφράδας μέρας του εχθρού. Ο πόλεμος δεν σημαίνει μία μετωπική μάχη με απτά αποτελέσματα. **Σημαίνει όμως ταξική πόλωση** κι όσα στεγανά διαθέτει η ανατροπή του καπιταλισμού, αλλά τόσα διαθέτει και η συντήρησή του. **Και εδώ είναι το κάλεσμα στις επάλξεις**, στην πιο γόνιμη περίοδο που συνάντησε η γενιά μας, στην ευθύνη που πρέπει να αναλάβει ένα επαναστατικό κίνημα για να δομήσει, να εμπνεύσει, να επιτεθεί.

Από τη μία όχθη, η τάξη των εξεγερμένων για την κατάργηση των τάξεων.

Συνειδητοί αρνητές του συστήματος ή κομμάτια των καταπιεσμένων, απόκληροι και απόβλητοι... Δηλαδή αυτοί που εκπέμπουν τη βιοποριστική ή πολιτική ανασφάλεια και θα προγραφούν, θα επικηρυχθούν και θα κυνηγηθούν ως εγκληματίες. **Από την άλλη όχθη η καθεστωτική τάξη**, που εκφράζουν με απόλυτη θρασύτητα οι αυξανόμενες στρατιές των μπάτσων με την υπεροπλία τους, οι δημοσιογράφοι με την ηθικοπλαστική επίδρασή τους και η εμετικά λαμπερή αισθητική των πλούσιων και πετυχημένων. Όλα τα θεσμικά δεκανίκια της οικονομικής ελίτ, η οποία θωρακίζεται διαρκώς και συγκαλύπτεται πίσω από τις πολιτικές και μιντιακές μαριονέτες της.

Εδώ που είναι αναγνωρίσιμη η κοινότητα μόνο αν ορίζεται από το κράτος και την οικονομία.

Εδώ που έχουμε βάσιμους λόγους να θεωρήσουμε την κοινωνία ακοινωνήτη. Στον πόλεμο για την καταστροφή κάθε μορφής εξουσίας, είναι επιτακτική η προσπάθειά μας να πορευτούμε για να κοινωνικοποιηθούμε και να κοινωνικοποιήσουμε, για να επαναστατήσουμε και να επαναστατικοποιήσουμε. **Ο πόλεμος ενσαρκώνεται από τη θεωρητική και πρακτική οργάνωση της εμπόλεμης κοινότητας των εξεγερμένων σκλάβων, από τις υποδομές και τις εφεδρείες της τάξης των από κάτω, από τις ίδιες τις πράξεις τους.**

Απαιτούνται λοιπόν τα κατάλληλα νεύματα για τις απαραίτητες σπλαθοθήκες και αυτά νοηματοδοτούνται μόνο έμπρακτα. Με την εμπλοκή μας για ριζοσπαστικοποίηση σε κάθε αγώνα που θα αναδύεται. Με την προτροπή μας για αλληλέγγυες απεργίες. Με την πρόταση για αυτοοργάνωση της αντίστασης. Με την κατάργηση των αφεντικών μέσα από την απαλλοτρίωση και την καταστροφή της υλικότητας του πλούτου τους. Με τη σταδιακή χειραφέτηση της τάξης των από κάτω. Με την κατάληψη νευραλγικών στρατηγικών θέσεων. Με την κολεκτιβοποίηση των μέσων παραγωγής. Με την αποσάθρωση των υπαρχόντων ταξικών συσχετισμών και κοινωνικών σχέσεων. Με την ανάδειξη πολυμέσων εστιών επίθεσης και τις απόπειρες σύνδεσής τους. Με καταδρομικές επιθέσεις σε σύμβολα της οικονομικής αυτοκρατορίας. Με την προπαρασκευή και το συντονισμό των ομάδων κρούσης στις διαδηλώσεις. Με την επίθεση στα σύγχρονα φασιστικά τάγματα ασφαλείας.

*Εν κατακλείδι, με τον προσανατολισμό μας ενάντια σε φυσικά πρόσωπα, ρόλους και πράγματα,
που πρέπει να καταστραφούν ολοκληρωτικά και αμετάκλητα.*

*Στόχος τα παραδειγματικά αυτά γεγονότα,
τα όποιες φύσεως επαναστατικά εγχειρήματα,
που με ευκρίνεια θα συμβάλουν στην υλική καταστροφή,
στην ιδεολογική αποδόμηση, στην απαξίωση των αξιών της καπιταλιστικής αυτοκρατορίας.*



Έγκλημα & Τιμωρία

Αλληλεγγύη & Φόβος

«Έλεγε, λοιπόν, η χειμερινή (Φλεβάρης ήταν) συμφωνία της Βάρκιζας πως ο ΕΛΑΣ όφειλε να παραδώσει: 41.500 τουφέκια, 2.015 πολυβόλα, 163 όλμους και 32 πυροβόλα. Όσο για το δημοψήφισμα και τις βουλευτικές εκλογές, θα γίνουν εν καιρώ. Όταν δηλαδή, η αριστερά αποδυναμωθεί κι άλλο. Και το χειρότερο και τραγικότερο όλων: Από την γενική αμνηστία που συμφωνείται, αποκλείονται οι εγκληματίες του κοινού ποινικού δικαίου. Ποιοι είναι οι εγκληματίες του κοινού ποινικού δικαίου; Αναρωτιούνται οι κομμουνιστές. Μα, οι δοσίλογοι και οι μαυραγορίτες είναι, θέλει ρώτημα; Και βέβαια θέλει ρώτημα, σύντροφοι, όλα θέλουν ρώτημα. Διότι η δεξιά, αμέσως μετά την υπογραφή της συμφωνίας θα πει: Εσείς οι κομμουνιστές είστε εγκληματίες του κοινού ποινικού δικαίου.»

B. Ραφαηλίδης

Η ποινικοποίηση για την αποπολιτικοποίηση του ανατρεπτικού αγώνα έχει τις ρίζες της πιο πριν από την πολιτική απαξίωση των ‘εαμοβούλγαρων’ και των ‘κομμunistοληστοσυμμοριτών’ και φτάνει ως τους τρομονόμους, τα έκτακτα στρατοδικεία και τα τηλε-θεάματα της αντιτρομοκρατικής. Όταν παραληρούσε ο Πολυδώρας για «τζαμοθραύστες» και «λιθοβολιστάρια» ήταν πράγματι διασκεδαστικός, ωστόσο απαραίτητος συνεχιστής της σπέκουλας και άξιος πρόδρομος της πλέον κατοχυρωμένης ποινικής μας αντιμετώπισης. Μία ανάγνωση λέει ότι οι μπάτσοι είναι περισσότεροι, οι παρακολουθήσεις συχνές, ότι τα μηχανήματα είναι σύγχρονα και εστιασμένα πάνω στο εσωτερικό εχθρό σαν άγγρυνοι φρουροί, ότι το κυνήγι μαγισσών πληρώνεται καλύτερα στρώνοντας επαγγελματικές καριέρες στην πλάτη μας. Μια δεύτερη ανάγνωση λέει ότι η επίθεση τους είναι γενικευμένη σε ‘όλη’ την κοινωνία, ότι τα προσχήματα κατέρρευσαν, ότι δεν έχουν να υπολογίσουν το πολιτικό ούτε καν το κοινωνικό κόστος.

Σε ιστορικές στιγμές έκτακτης συνθήκης, ανά εποχή και τόπο, η εκάστοτε εξουσία, αριθμούσε αυξανόμενα σύνολα από πολιτικούς κρατούμενους και αυτό υπήρξε πάντοτε ένα από τα κυριότερα χαρακτηριστικά της στίγματα. Επίσης, όπως τώρα ξεπερνούσε τα νομικά προσχήματα και αγνοούσε επιτηδευμένα το πολιτικό της κόστος. Το 2010 θα έχει καταγεγραμμένο το πολίτευμα να έχει εκτραχυνθεί στη βάση του ίδιου του συντάγματος του, πολιτικά και οικονομικά. Αν ένα σύνολο από τα πρώιμα όπλα του εχθρού μας δημιουργεί το αίσθημα ότι πάμε στη μάχη για να πεθάνουμε - μάλλον δεν κάνουμε για πόλεμο.

Κάποιες εκτιμήσεις εναποθέτουν τις συχνές τελευταίες φυλακίσεις σαν συνέπεια επιλογής της όξυνσης του αγώνα, άλλες σε επακόλουθο της οικονομικής κρίσης και της καταστολής. Μπορούμε να κάνουμε όλοι μας την αυτοκριτική μας και να θυμηθούμε στιγμές αλαζονείας μας και που υποτιμήσαμε τον εχθρό, αλλά σταθήκαμε τυχεροί. Να θυμηθούμε επίσης ότι η αποφασιστικότητα μας σε πολλές μάχες, πρόσφερε γενναϊόδωρες καταστροφές στο σύστημα και από αυτές δεν αντλήσαμε παρακαταθήκη, δεν τις απολογιστήκαμε σαν καρπούς παρόρμησης, αντιθέτως τις καταγράψαμε ως τις μικρές μας χαρές, ως μνήμες αντίστασης. Μπορούμε να δούμε με ταπεινό συναίσθημα τις γιορτές μας και τα λάθη μας, να πούμε πολύ απλά ότι εφόσον πολεμάμε θα πρέπει να είμαστε και σε θέση να περιμένουμε τις απροσδόκητες μα και αναπόφευκτες συνέπειες.

Συνεπώς ο πόλεμος έχει απώλειες, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι ο πόλεμος τους δεν είναι και βρώμικος, ότι δεν χαλκεύει κατηγορίες, ότι δεν κατασκευάζει σκευωρίες. Είναι εύκολο να



γίνει αντιληπτό ότι το επικοινωνιακό παιχνίδι, οργώνει κατοχυρώνοντας το προηγούμενο, την νομοποίηση να θερίσει όποιον θελήσει να στοχεύσει. Οι πλέον αποκάλυπτες, μεταξύ άλλων, υποθέσεις ακόμα και αν δεν μεθοδεύονται από τον φαντασιακό κύριο κράτος, ακόμα και αν εκπορεύονται από ανταγωνιστικές ενδοεξουσιαστικές κάστες πολιτικών συμφερόντων αποδεικνύουν μια συγκροτημένη προσδοκία. Την χρησιμοποίηση των συντρόφων μας, προφανώς με ένα ξεκάθαρο μήνυμα προς τον καθένα μας για να αποσαφηνίσουν την προσταγή της αιχμαλωσίας. Οι υποθέσεις αν μη τι άλλο συντηρούν σαν εθιστικές δόσεις το μούδιασμα, μας εκπαιδεύουν να κρατάμε τα χέρια ψηλά, να αισθανόμαστε, να σκεφτόμαστε σε άμυνα. Η έκφραση της αντίδρασης σε αυτό έχει ψυχολογηθεί προς την χειρονομία αιχμαλωσίας.

Να μετρήσουμε πληγές, να μετρήσουμε ονόματα; Ονόματα που λόγω της ποσότητας κάποια θα λησμονηθούν. Τι σχέση έχει η αριθμητική με την ιστορία; Προφανώς κάποιοι λείπουν. Μέσα σε ένα μικρό διάστημα τόσες απώλειες. Μάθαμε να φωνάζουμε 1-3 Χρήστος Τσουτσουβής. Όλα αυτά τα ονόματα λοιπόν, όλες αυτές οι υποθέσεις φυλακισμένων αγωνιστών δεν μετράει αν είναι φίλοι ή γνωστοί μας. Αυτό, είναι η ξεχωριστή προσωπική υπόθεση που βαραίνει τον κάθε έναν χωριστά. Το ζήτημα είναι αξιακό και πολιτικό, αυτόματη πρόταση συνέχισης της δράσης, της ψυχολογικής και πολιτικής ενθάρρυνσης, ζήτημα συντροφικότητας και κοινότητας, Τι άλλο λοιπόν είναι οι κρατούμενοι εκτός από σημεία αναφοράς πολέμου, αποδείξεις ενός αγώνα εν ζωή. Με τον όποιον προσδιορισμό: επαναστάτες, κοινωνικοί αγωνιστές, αντάρτες πόλης, συνειδητά ‘εγκληματίες’, προφανώς αδιάφορο αν είναι ‘αθώοι’ ή ‘ένοχοι’, είναι άνθρωποι από τα κάτω, οργανικά μέλη του επαναστατικού κινήματος, σύντροφοι ένοπλοι ή ‘άοπλοι’ που χτυπήθηκαν στις επάλξεις.

Οι αναγκαίες πολιτικές ασυμφωνίες συνεισφέρουν στην αυτοκριτική και δεν καθιστάνε την αλληλεγγύη αόμματη, πρέπει να υπάρχουν. Σε αντίθεση με την κριτική που εκπορεύεται εντός ή εκτός των τειχών, που παράγεται για να επιλέγει και να αποκόπτει και εν τέλει να συμπεριφέρεται με νοοτροπία οπαδισμού. Η κριτική έχει την σημασία της για να αναπτυχθεί η αμφίδρομη σχέση και θα υπάρξει παραγωγική και πρόσφορη όταν δομηθεί το πλαίσιο διαλεκτικής στηριγμένο στην αμοιβαιότητα και την ισότητα. Τα ονόματα μπορούν και πρέπει να αναδεικνύονται κατά την συγκυρία της περίπτωσης τους. Το δεδομένο όμως δεν μπορεί να παλινδρομεί στην επιλεκτικότητα των υποθέσεων, να κυμαίνεται σε διαπροσωπικές συμπάθειες ή πολιτικές ταυτίσεις. Αυτό που είναι εγγεγραμμένο στο τώρα μαρτυρά ενα σύνολο από αιχμάλωτους πολέμου του καθεστώτος της δημοκρατίας, του ταξικού πολέμου και αυτό από μόνο του έχει μια ξεχωριστή βαρύτητα. Το δεδομένο αυτό πρέπει να αναδειχτεί ευδιάκριτο και παντού και να στιγματίσει το καθεστώς.

Αντί οι δρόμοι λοιπόν να γράφουν λευτεριά σε αμέτρητα ονόματα είναι πιο ωφέλιμο να γράφουν ότι η δημοκρατία έχει πολιτικούς κρατούμενους, ότι έχει αιχμάλωτους ταξικού πολέμου, άλλη μια απόδειξη για την φύση του καθεστώτος που για αυτή του την βία, μόνο μια βίαιη επανάσταση μπορεί να ανατρέψει.

Στις μέρες μας, τα δικαστήρια–λογιστήρια, με προειλημμένες αποφάσεις συμπυκνώνουν ανθρώπους σε τέσσερις τοίχους, με ή χωρίς στοιχεία και έτσι αποδεικνύεται περίτρανα η φύση της κατά τα άλλα άμεμπτης και αμερόληπτης δικαιοσύνης. Ένοχοι για το λόγο ότι υπήρχαν, για το λόγο ότι συμμετείχαν με τον όποιον τρόπο, επιλήψιμο, αποδεικτικό κατηγορίας ή ύποπτου συμμετοχής σε εγκληματική νοοτροπία. Υπάρχει το οξύμωρο να κατεβαίνουμε εκατοντάδες στο δρόμο ενάντια στην κρατική τρομοκρατία και η γλώσσα της εξουσίας να αναπαράγεται εντός μας. Η εσωτερίκευση του φόβου δεν αφορά πάντα μια κατηγορία για κάποιους άλλους.

Να φωνάζουμε ότι ποινικοποιούνται οι φιλικές σχέσεις και μεταξύ σοβαρού και αστείου να υπολογίζουμε το σάλιο και τα αγγίγματα μας. Ας μη μιλάμε άλλο ότι μας διαχωρίζουν σε καλούς και κακούς, γιατί οι ίδιοι απομονώνουμε τους 'ύποπτους', κάθε που αφήνουμε τη ρητορεία της εξουσίας να εισβάλλει στην σκέψη μας. Κάθε φορά που το δάχτυλο μας υποδεικνύει τους 'ένοχους' και λέει 'τους ένοπλους βαράνε όχι το κίνημα' κάθε φορά που ψιθυρίζει και σχολιάζει στα καφενεία και λέει 'ήταν δεν ήταν'. Γιατί αυτή η αφομοίωση πιο ύπουλη από κάθε τι, είναι που τους διπλοκλειδώνει τα κελιά.

Η αλληλεγγύη αντιτίθεται στην εξατομίκευση, αποτελεί πρωτίστως ένα βασικό πρόταγμα ως δομικό στοιχείο κοινωνικής οργάνωσης. Δεν έχει να κάνει με προσωπικές συμπάθειες και η προσφορά της, αν και συνεκτιμείται, δεν αποτελεί το εχέγγυο για την δικαστική ετυμηγορία που θα αντιμετωπίσει ο κρατούμενος. Εν κατακλείδι η αλληλεγγύη ξεπερνά τα πρόσωπα και τα ονόματα στα οποία εκφράζεται, μεταξύ άλλων αφορά άμεσα την γενικότερη αντίσταση μας, αλλά και ειδικά την εναντίωση στην συγκεκριμένη μεθόδευση ή στην ποινικοποίηση του αγώνα, για τον οποίο βρέθηκε να κατηγορείται ο όποιος σύντροφος μας.

Οι μουνδιασμένες διαθέσεις μας ενώπιον της μηδενικής ανοχής που επιδεικνύει το κράτος μεταφέρουν το μήνυμα ότι δεν υπάρχουν ισχυρά αναχώματα. Αυτό δεν σημαίνει ότι ανπήρχαν θα ματαιώναμε την διαχρονική επιδίωξη για αφανισμό ή οριοθέτηση του εσωτερικού εχθρού, αλλά δεν θα τους αφήναμε τον χώρο να λειτουργήσουν με τέτοιο τρόπο που κατ' ουσία τους τροφοδοτεί με ένα επιπλέον θράσος.

Τίποτα αμαχητί, τίποτα χωρίς και το δικό τους κόστος.



Το πρόταγμα είναι ξεκάθαρο: Επίθεση!

Οι επαναστάτες είναι ένα μικρό φως που εξαφανίζεται μπροστά στο ζωνρό ήλιο των προλεταριακών αγώνων στην πλήρη τους ανάπτυξη. Αλλά, μέσα στην έλλειψη του αγώνα ή όταν ο ήλιος αργεί ν' ανατείλει το μικρό φως είναι πάντοτε καλύτερο από το τίποτα.

Α.Μπονάνο



Ένα κομμάτι αυτοκριτικής βλέπει το χώρο να μονοπωλεί τη δραστηριότητα του γύρω από τους κρατούμενους και την αλληλεγγύη και να ταυτίζει τη δράση του με την απελευθέρωση των συντρόφων. Αυτό αληθεύει σε ένα μεγάλο βαθμό. Αντιστρόφως όμως αποτελεί και ένα ερώτημα γιατί να ωχριά η απαιτούμενη σθεναρότητα στους άλλους τομείς, ιδίως από αυτούς που δεν διακατέχονται από μια κρατουμενοκεντρική ενασχόληση.

Δε μιλάμε για μεταφορά των δυνάμεων από το ένα χαράκωμα στο άλλο. Πόλεμος σε όλα τα χαρακώματα, πόλεμος με όλα τα μέσα. Η αλληλεγγύη στους φυλακισμένους αγωνιστές και ο αντιφασισμός αποτελούν αιτίες συσπείρωσης του χώρου, αντανάκλαστικά και πάντα πρόσκαιρα. Η σταθερή ενασχόληση με την όποια θεματική που θα μπορεί να υπερβεί το νευρικό αντανάκλαστικό, δεν έγκειται στο συγκεντρωτικό μοντέλο της αναγνωρίσιμης απαρτίας. Βρίσκεται στην οργανική ατομικότητα, συνθετικό κομμάτι ενός ζωντανού πυρήνα. Στην αλληλοτροφοδοσία και το δίκτυο με ετερογενείς πυρήνες. Στην εξέλιξη της αυτονομίας του και στο μέτρο της προσφοράς του. Στο δίκτυο ενός εξεγερμένου στρατού που απαρτίζεται από αυτόνομους ζωντανούς πυρήνες. Στη συλλογικοποίηση πέρα από τη ζέση της ποσότητας σ' ένα συγκυριακά κατάμεστο αμφιθέατρο που σκοντάφτει στην ταυτολογία των λέξεων σε μια αφίσα. Αντιθέτως σ' αυτήν που θα επιζητήσει την παράλληλη λειτουργικότητα πολύμορφων δράσεων. Τη συλλογικοποίηση του αγώνα στην ουσία του. Στο συλλογικό όραμα που επιζητά την υλοποίηση της άμυνας και της επίθεσης με όσα μέσα κρίνει η εξωστρέφεια του. Τη συλλογικοποίηση του στη σύνθεση, στην παρέμβαση, στην εμπλοκή σ' όλα τα ανοιχτά μέτωπα. Στην ενίσχυση του στρατοπέδου της τάξης των εξεγερμένων, με τις οργανικές μοριακές δεσμεύσεις που θα συνεχίζουν ν' αμαυρώνουν τις μέρες και να φωτίζουν τις νύχτες, που θα εκτελούν εν σώματι με τη ζωή το επαναστατικό εγχείρημα της συμβολής, για το ένα βήμα παραπάνω.

Όταν πλέον οι άνεργοι έχουν ξεπεράσει το 1 εκατομμύριο, η ανεργία αποτελεί μια απειλή για να καταστείλει ακόμα και τη σκέψη της διεκδίκησης των δεδουλευμένων. Μια βαθιά συνειδητοποίηση της μαζικής ανεργίας είναι το γεγονός της εξάρτησης της επιβίωσης μας από την ιδιοκτησία τους, όπου για να απελευθερωθούμε από τα δεσμά της δε μένει παρά να της επιτεθούμε.

Η πρόταση λοιπόν που λείπει να τεθεί συγκεκριμένα και συγκροτημένα αφορά την εκμετάλλευση της συγκυρίας. Αυτή που θ' αποσκοπεί να ενσαρκώσει το ταξικό μίσος. Να παντρέψει την ταξική γροθιά με τη λάμα του διάχυτου. Αν το «βία στη βία της εξουσίας» έχει γίνει κλισέ, δεν θα μάθουμε μετά από κάθε χτύπημα του εχθρού να γυρνάμε το μάγουλο για να ξεπεράσουμε την αυτοενοχοποίησή μας. Η βία τους είναι παντού, όπως παντού είναι και η εργασία. Από την παραγωγή μέχρι την κατανάλωση. Και η βία αυτή πρέπει να αντιστραφεί, να νομιμοποιηθεί κοινωνικά ως ταξική αντεπίθεση, να επανομηματοδοτήσει τον ταξικό πόλεμο με τις μορφές της επίθεσης και του σαμποτάζ, να απονομιμοποιήσει τη βία των αφεντικών και του κράτους τους.

Παρόλα αυτά βλέπουμε γύρω μας να αναδύονται διαρκώς αντιστάσεις, έστω και δυσανάλογα ασθενείς σε σχέση με τις επιθέσεις των αφεντικών. Οι αντιστάσεις αυτές πρέπει να υπερβούν τη σχέση εκμεταλλεζόμενου και εκμεταλλευτή. Να κατακτήσουν τη σχέση στην πάλη των τάξεων, της τάξης των προλετάριων, της τάξης των από κάτω εναντίον της τάξης του διεθνοποιημένου και του ντόπιου κεφαλαίου, εναντίον της τάξης των αφεντικών και της ιδιοκτησίας τους. Η αριθμητική αύξηση των ανέργων, των προλετάριων και των προλεταριοποιημένων θα πρέπει να ενισχύσει τον τακτικό στρατό που θα θάψει το κεφάλαιο και το κράτος του: ο εργάτης που αρνείται την εργατική του ταυτότητα, το προλεταριάτο που συσπειρώνεται και εναντιώνεται για να αρνηθεί την «μοίρα» του. Ο εξεγερμένος σκλάβος δεν είναι υποχρεωμένος να διοχετεύει την αντίστασή του μέσα στο χωροχρόνο της καθημερινής εργασιακής εκμετάλλευσης. Προφανώς δεν έχει νόημα να σκύβεις δουλοπρεπώς το κεφάλι καθημερινά στην δουλειά και έπειτα να κατεβαίνεις στο δρόμο για να εκτονώσεις τη συμπίεσμένη καταπίεσή σου. Αλλά δεν υπαγορεύει και κανένας κανόνας ότι τα εργαλεία του αγώνα πρέπει να εκφράζονται είτε με την ορθότητα του συνδικαλισμού είτε με τα απεργιακά ραντεβού.

Η αυτοδιαχείριση, τα σωματεία βάσης, ο συνδικαλισμός δεν είναι τα νόμιμα άρα άχρηστα μέσα. Μπορούν όμως να γίνουν εχθρικά αν προσπαθήσουν να επιβάλουν τη βία της μη-βίας. Υπάρχουν παραδείγματα με αυτοδιαχειριζόμενα εργοστάσια που διατήρησαν την ιδιοκτησία των αφεντικών και η συλλογική εργασία είχε σαν αποτέλεσμα την αύξηση της παραγωγής και τα εύσημα της εργοδοσίας. Παραδείγματα με συνδικαλιστές που τους βόλεψαν τα αφεντικά τους για την αποσυμπίεση της πολεμικής ατμόσφαιρας και τελικά μετατράπηκαν αφενός, στα κατάπτυστα σύμβολα για τους υπόλοιπους εργαζομένους και αφετέρου στα παραδείγματα που εμπλούτισαν την επιχειρηματολογία των ίδιων των αφεντικών για τη διαιώνιση της ειρήνης τους. Κάθε μορφή λοιπόν αγώνα έχει τη σημασία της, αλλά ούτε γενικά ούτε και εξωραϊσμένα. Μπορεί να αποτελέσει, αντί του αυτοσκοπού για κλαδικές διεκδικήσεις, το μέσο για διατάραξη της ισορροπίας των δυνάμεων. Μπορεί να διεκδικήσει έξω από τα νομοθετημένα πλαίσια. Εδώ χρειάζεται ο καταπιεσμένος να σκέφτεται σαν εξεγερμένος, ο σκλάβος σαν ελεύθερος. Αν η κοινωνική ταυτότητα προσδιορίζεται σε σχέση με το ρόλο και τη θέση που έχει ορίσει η καπιταλιστική παραγωγή, αν έχουμε αποδεχτεί το θύμα μέσα μας, θα αναζητούμε διαρκώς ένα καλό αφεντικό, το εργοστάσιο της καθημερινότητας της μηχανοποιημένης σκέψης. Το νομιμοποιημένο βήμα που μας παρέχει το δικαίωμα να καταγγείλουμε την κατάργηση των δικαιωμάτων μας.

Όπου υπάρχει αγώνας εργαζομένων η σημασία του πρέπει να ξεπερνά τους τοίχους της εταιρίας, να αντηχεί στους δρόμους των διαδηλώσεων, στις συγκρούσεις με την τάξη και την πειθαρχία, να συνδέεται και αλληλέγγυος να ενδυναμώνει άλλες απεργίες, άλλους αγώνες υποκειμένων που αρνιούνται την επιβεβλημένη κοινωνική ταυτότητα. Η σημασία βρίσκεται στο γκρέμισμα της φυλακής, στην καταστροφή του εργοστασίου, στην κατάργηση των τάξεων, στην αυτοακύρωση του προλεταριάτου. Στην ίδια την επίθεση, που και αυτή με την σειρά της πρέπει να υπερβεί ακόμα και την αυτοϊκανοποίηση της εκδίκησης. Όπως είχαν αναφέρει κάποιοι έγκλειστοι σύντροφοι κατά τη διάρκεια του αγώνα φυλακισμένων για τη βελτίωση των συνθηκών κράτησης, ακόμα και αν οι φυλακές γίνονταν πολυτελή ξενοδοχεία, πάλι θα

αγωνίζονταν μέχρι τα συντρίμια κάθε φυλακής. Έτσι, σε κάθε εργασιακό κάτεργο ο αγώνας πρέπει να ρισκάρει για τη συνολική απελευθέρωση, για την καθολική κατάργηση της εκμετάλλευσης της μισθωτής εργασίας.

Κρίνοντας και κλείνοντας, θα πρέπει αντί της θεωρητικής πελαγοδρομίας μέσα από το βίωμα να αντλήσουμε την εξέλιξη της στρατηγικής, τη χειρουργική κίνηση και την ενθάρρυνση του καταπιεσμένου. Να διεκδικήσουμε την υπέρβαση από την θεολογία του αυθόρμητου προς στον οργανωμένο σχεδιασμό. Η υποδομή που προτείνεται, μία μέσα στις πολλές που απαιτείται να αναπτύξει ένα οργανωμένο επαναστατικό κίνημα, δεν αποσκοπεί να φρενάρει κάπως τον κατήφορο. Άλλωστε, οι κυβερνητικές μαριονέτες, διατηρώντας λίγη πούδρα από το σοσιαλιστικό προσωπείο, καταγγέλλουν και οι ίδιοι τα κρούσματα ασυδοσίας των αφεντικών. Αντίθετα, αυτό που προτείνει είναι εν δυνάμει να *επιστρέψει την τρομοκρατία εκεί που αυτή παράγεται*. Να στοχοποιήσει το κάθε μικρό και μεγάλο αφεντικό. Να γνωστοποιήσει την επιθυμία μας να τους απολύσουμε, ότι πριν τους καταστρέψουμε θα μας σεβαστούν και αν όχι τότε ας μας φοβούνται. Να καταστήσει σαφές ότι το έδαφος είναι απρόσφορο για νέα μέτρα. Να προτείνει την εξωστρέφεια, να νομιμοποιήσει κοινωνικά την αυτοδικία, να εμπνεύσει για την αυτενέργεια, να επικοινωνήσει την ιδέα της αυτοοργάνωσης.

*Για την κατάργηση των τάξεων, των κοινωνικών σχέσεων και των ρόλων που
μας προσέδωσε και μας επέβαλε ο καπιταλισμός*

Για την κατάκτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και ελευθερίας

Για την αναρχία και τον κομμουνισμό

Εμφύλιος ταξικός πόλεμος



Αθήνα, Καλοκαίρι 2011

